

Arrest

nr. 164 482 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 21 december 2012, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 8 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 13 augustus 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 maart 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 21 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [T.U.]

[...]

nationaliteit: Mongolië

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.01.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.01.2013, hem betekend op 11.01.2013.

Betrokkene, heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 12.08.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Mongolië.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaal[t] het volgende : "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar, zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker vormt immers een doelwit in zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, omwille van zijn seksuele geaardheid, zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker kreeg inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Hij kon het land echter onmogelijk verlaten omwille van het feit dat zijn leven dan in gevaar zou zijn.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker zijn leven in gevaar brengt! Dat hij gekozen heeft voor legaal verblijf en daartoe werd ook een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis ingediend. In afwachting van het resultaat van zijn procedure, verbleef hij illegaal in België. Hij had geen andere keuze!

Indien hij het land had verlaten zou de aanvraag van verzoekers immers onontvankelijk geweest zijn.

Alle elementen aangehaald in het dossier van verzoeker zijn wel degelijk redenen om hem te regulariseren.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft en dat een eventuele terugkeer naar Mongolië een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is !

Dat de beslissing dient geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

III.2. schending van art 3 van het EVRM

Indien het inreisverbod gehandhaafd wordt, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Verzoeker zou er immers gevaar lopen omwille van zijn seksuele geaardheid.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is dan ook onverantwoord om verzoeker in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar Mongolië.

De Mongoolse overheid slaagt er niet in de rechten van haar homoseksuele burgers te vrijwaren. Dit wordt ook bevestigd door het arrest AWB 09/27672 van de rechtbank in 's Gravenhage : A .. Blijkt duidelijk dat in Mongolië sprake is geïstitutionaliseerde intolerantie ten aanzien van homoseksuelen, die tot uitdrukking komt in verschillende vormen van sociale uitsluiting en lichamelijke geweld.'

Het arrest gaat verder als volgt: "Uit de door de overgelegde stukken blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat de positie van homoseksuelen en lesbiennes in Mongolië veel te wensen overlaat en dat zij te maken kunnen krijgen met discriminatie en fysiek geweld."

Dat duidelijk mag blijken dat de situatie in Mongolië zeer gevaarlijk is voor verzoeker.

Verzoeker vormt dus een doelwit omwille van zijn seksuele geaardheid.

De Mongoolse overheid slaagt er niet in de rechten van haar homoseksuele burgers te vrijwaren.

DVZ dient op zijn minst de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, alvorens een inreisverbod te betekenen."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Hierbij wordt nader toegelicht dat op 8 januari 2013 de beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoeker na de kennisgeving van deze beslissing op 11 januari 2013 geen initiatief nam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten, doch daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of enige bepaling van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken, terwijl artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in deze verplichting voorziet bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Er blijkt evenwel niet dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad waarin werd vastgesteld dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod had nagelaten in aanmerking te nemen dat deze vreemdeling familie had in België is, nu geenszins blijkt dat verzoeker familieleden in het Rijk heeft, niet dienstig. Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder is voorbijgegaan aan het gegeven dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid gevaar loopt in zijn land van herkomst. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat deze problematiek reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de commissaris-generaal en dat deze reeds oordeelde dat niet kon worden geconcludeerd dat verzoeker omwille van zijn homoseksuele geaardheid nood had aan een beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelde hierbij vast dat er in Ulaan Bataar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen zijn, dat er verschillende organisaties bestaan die er reeds in slaagden een verbetering in de houding van de maatschappij ten aanzien van homoseksuelen te bewerkstelligen en dat niet blijkt dat de politiediensten in Mongolië geen redelijke bescherming bieden. Verzoeker kan tevens niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf in het Rijk, aangezien verweerder het feit dat verzoeker na de behandeling van zijn asielaanvraag en nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend verder illegaal in het Rijk verbleef niet heeft aangegrepen om verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. Waar verzoeker verder opmerkt dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd gaat hij duidelijk voorbij aan het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef, dat illegaal verblijf een misdrijf is en dat een langdurig illegaal verblijf – een voortgezet misdrijf – hoe dan ook niet in zijn voordeel kan worden aangewend. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat zijn voorgehouden integratie in casu van enig belang kon zijn bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien, dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing niet is gebaseerd op correcte gegevens.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.3. Verzoeker licht toe dat hij van oordeel is dat verweerder het redelijkheidsbeginsel schond door niet in aanmerking te nemen dat hij niet naar zijn land van herkomst kon terugkeren omdat hij in dat land gevaar loopt en dus geen andere keuze had dan een aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd in te dienen. Er moet in dit verband worden herhaald dat de commissaris-generaal reeds vaststelde dat verzoekers relaas niet toeliet te concluderen dat hij effectief gevaar loopt in Mongolië en dat verzoeker geen beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 december 2012. Verweerder heeft het redelijkheidsbeginsel dus niet geschonden door te stellen dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en door verzoekers relaas omtrent de situatie in zijn land van herkomst niet te weerhouden als een reden om te besluiten dat hij niet in de mogelijkheid was om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Met betrekking tot verzoekers uiteenzetting dat hij geen gevolg gaf aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten omdat in dat geval zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk zou zijn geworden, moet worden benadrukt dat een dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft. Verweerder kan ook niet zelf beslissen dat hij geen gevolg dient te geven aan een rechtsgeldig genomen beslissing omdat hij, nadat deze beslissing was genomen – en dus tijdens een illegaal verblijf –, nog een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en hij het antwoord op deze aanvraag wenste af te wachten. Verzoeker kan, gezien het voorgaande, ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder

onredelijk optrad door aan te geven dat hij niet aan de terugkeerverplichting voldeed en er hem daarom een inreisverbod wordt opgelegd. Er blijkt daarenboven niet welk belang verzoeker nog heeft bij zijn grief dat verweerder geen rekening hield met het feit dat indien hij gevolg zou hebben gegeven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten dit ertoe zou hebben geleid dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk zou zijn geworden. Verweerder heeft zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd hoe dan ook onontvankelijk verklaard en er blijkt niet dat verzoeker een beroep instelde tegen deze beslissing.

Door louter te verklaren dat hij het onaanvaardbaar acht dat hem geen verblijfsmachtiging werd toegestaan maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk optrad bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing.

Op basis van verzoekers betoog kan niet worden geoordeeld dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.4. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing op zich tot gevolg heeft dat hij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij stelt weliswaar omwille van zijn seksuele geaardheid niet naar Mongolië te kunnen terugkeren, maar verliest hierbij uit het oog dat de bestreden beslissing geenszins een verplichting inhoudt om naar Mongolië te reizen of er te verblijven en dat daarenboven de bevoegde gespecialiseerde diensten, na een grondig onderzoek inzake verzoekers persoonlijke situatie, reeds hebben vastgesteld dat de situatie in Mongolië niet dusdanig is dat verzoeker omwille van zijn seksuele geaardheid een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hem daarom de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Het door hem aangebrachte citaat uit een arrest dat niet wordt gevoegd en waarvan niet blijkt of het een verwijzing inhoudt naar de actuele situatie in Mongolië doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK